

Arrest

nr. 51 411 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. U bezit tevens de Servische nationaliteit. Aan het einde van de oorlog in Kosovo werd u door de Servische strijdkrachten verplicht om de verminkte lijken van Kosovaarse Albanezen te begraven in de dorpen rondom Pristina. Wanneer de Albanezen na afloop van de oorlog terugkeerden werd u door uw Albanese burens gezocht. Zij wilden u doden wegens deze medewerking aan de Serviërs. Daarop sloeg u op de vlucht. Aanvankelijk vluchtte u naar Montenegro, alwaar u een tweetal maanden verbleef. U leerde er uw echtgenote I. M. (...) kennen en trok met haar en uw familie naar Belgrado. Daar werden jullie opgevangen in het opvangcentrum "Pink" in Zemun. Jullie woonden er tot 2001 toen het centrum werd gesloten. De Servische inwoners van het centrum kregen allemaal een woning, de

Roma vluchtelingen werden gewoon op straat gezet. U, uw familie en verschillende andere Roma-families uit het centrum trokken naar een verlaten bedrijfsterrein aan de spoorweg in Zemun ('Ratko Mitrovic') en bouwden er jullie woningen. Sinds 2001 tot uw vertrek was dit uw woonplaats. U overleefde door karton en oud-ijzer te verzamelen. Drie jaar geleden werd u door drie skinheads aangevallen toen u een afvalcontainer aan het doorzoeken was. Zij sloegen u en staken u tot tweemaal toe met een mes. Zij wilden u vermoorden en in de afvalcontainer achterlaten. Twee andere Servische jongeren kwamen tussenbeide en verdedigden u. Zij joegen de skinheads op de vlucht en belden de politie. U liep echter weg en zocht medische verzorging in het ziekenhuis. De politie kwam naar het ziekenhuis en nam verklaringen van u af. Zij beloofde u dat, indien zij de daders zou vinden, zij deze voor de rechter zou brengen en u daarvan op de hoogte zou brengen. Tot uw vertrek naar België had u echter geen bericht hierover ontvangen. U bleef een zestal maanden binnen en daarna zette u steeds een muts op wanneer u naar buiten ging. Telkens u de daders terugzag, trok u uw muts over uw hoofd en ging u weg. Vijf maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal was u met uw broer inkopen aan het doen op de markt en merkte u de daders opnieuw op. Zij stuurden enkele andere skinheads achter u aan en deze volgden u tot aan uw woning. Sinds die dag werden jullie elke nacht lastiggevalen door jongeren. Ze wierpen stenen naar uw huis en riepen beledigingen en verwensingen. Telkens jullie de politie belden, kwam er een patrouille en maakten de belagers zich uit de voeten. De politie suste jullie vervolgens en stelde dat er geen probleem was. Op 24 maart 2010 kwam een man naar u toe en vroeg u of u het land wilde verlaten. U wilde best vertrekken en diezelfde avond nog verliet u met uw echtgenote en kinderen Servië. Jullie reden twee dagen in de laadruimte van een bestelwagen en kwamen op 26 maart 2010 in België aan, alwaar jullie die dag nog asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgegeven op 27 november 2002 door het verplaatste registratiebureau van de gemeente Pristina in Nis; uw geboorteakte, uitgegeven op 13 januari 2005 te Nis; uw huwelijksakte, uitgegeven op 8 september 2005 in Belgrado; uw Servische ontheemdenkaart, uitgegeven op 2 juni 2000 te Zemun; en een brief d.d. 9 juli 2010 van de Counselor en Stresspreventiemedewerker van het opvangcentrum te Kapellen waarin hij vaststelt dat u verslag deed over een mogelijk traumatiserend bestaan en waarin hij tevens acculturatiestress diagnosticeert. Daarnaast legde u een DVD neer met een opname waarin u de leefomstandigheden in een Romanederzetting voor het oog van de camera beschrijft. U haalde aan niet terug te kunnen naar Servië omdat u er gedood zal worden door skinheads en niet terug te kunnen naar Kosovo omdat u er gedood zal worden door uw Albanese bureu.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan met name geen geloof gehecht worden aan de feiten die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek naar België. Een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw echtgenote maken dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan de aanhoudende problemen met Servische skinheads in de laatste maanden voor jullie vertrek (CGVS 27/05/2010 p.19). Zo verklaarde u dat de aanleiding van deze nachtelijke pesterijen, met name toen u op een keer achtervolgd werd van de markt naar huis en de skinheads op die manier uw adres achterhaalden, vijf maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond, i.e. ongeveer begin 2010 (CGVS 27/05/2010 p.19). Uw echtgenote echter verklaarde dat dit twee à drie jaar voor jullie vertrek plaatsvond, ofwel een zestal maanden na het steekincident drie jaar geleden (CGVS I. M. (...) p.13). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij naar aanleiding van die achtervolging jullie kinderen van de school haalde (CGVS I. M. (...) p.13, 14). Echter, zowel zij als u verklaarden dat de kinderen pas in de laatste maand à anderhalve maand vóór jullie vertrek voor het eerst naar school zijn gegaan (CGVS 27/05/2010 p.8; CGVS I. M. (...) p.5, 14). Dat de directe aanleiding om hen van school te halen, met name de achtervolging tot thuis en de daaropvolgende nachtelijke pesterijen, hetzij twee à drie jaar, hetzij slechts enkele maanden vóór jullie vertrek ligt, valt hiermee moeilijk te rijmen. Gelet op deze inconsistente en tegenstrijdige verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan jullie directe vluchtaanleiding, met name de aanhoudende pesterijen van Servische skinheads.

Wat het steekincident van drie jaar terug betreft dient vooreerst te worden vastgesteld dat u van deze problemen hoegenaamd geen enkel begin van bewijs neerlegt. U legt geen bewijs neer van de medische verzorging die u hebt ondergaan, van de verklaringen die aflegde bij de politie of van de stand van het onderzoek in deze zaak. U verklaarde wat dit laatste betreft dat de politie contact zou opnemen met u, maar dat zij dit nooit heeft gedaan (CGVS 14/07/2010 p.2). U verklaarde hieromtrent dat een Serviër steeds achter een andere Serviër staat (CGVS 27/05/2010 p.18 en CGVS 14/07/2010 p.3). Dit is echter een boude bewering die u niet staft met objectieve elementen. Het feit dat een bepaalde zaak niet werd opgelost, kan echter aan vele factoren liggen die niet noodzakelijk met uw

etnische achtergrond te maken hebben. Het volstaat bijgevolg niet om te kunnen concluderen dat de Servische politie/overheid u geen bescherming zou kunnen/willen bieden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen minderheden wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Er dient bovendien op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Zo werd in 2006 een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, ook in het Romaans, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het intern controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Daarenboven kan hierbij worden opgemerkt dat het een eenmalig feit betreft van drie jaar geleden (CGVS 27/05/2010 p.19). Uw laattijdig vertrek aan sich wijst dan ook op een gebrek aan ernst wat betreft uw nood aan internationale bescherming. Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt niet in een ander gedeelte van Belgrado of Servië te kunnen gaan wonen om uw problemen met skinheads te vermijden of te ontlopen. U verklaarde namelijk in dit kader dat uw wijk specifiek gekend was voor de skinheads (CGVS 27/05/2010 p.9). Dat u als Roma nergens anders graag gezien wordt (CGVS 27/05/2010 p.19) volstaat niet als verklaring waarom u niet op een andere plaats in Servië zou kunnen wonen om de door u geschetste problemen met skinheads te vermijden. Het feit dat u in een illegale nederzetting woonde, doet dat al evenmin (CGVS 27/05/2010 p.19). Dat u moeilijkheden zou ondervinden om elders een woning te vinden ligt volgens uw eigen verklaringen aan de grootte van uw gezin. U verklaarde namelijk dat ook andere Roma liever geen huis aan u verhuurden. Van een systematische etnisch gemotiveerde discriminatie is hier dus hoegenaamd geen sprake. Hoe dan ook verklaarde u maar twee à drie eigenaars te hebben aangesproken om een huis te huren (CGVS 27/05/2010 p.7). U verklaarde in een dergelijke illegale nederzetting terecht te zijn gekomen nadat jullie uit het collectieve opvangcentrum werden verjaagd. Enkel de Servische vluchtelingen zouden een woning hebben gekregen, de Roma werden op straat gezet (CGVS 27/5/2010 p.5-6). Uw rechten hingen echter samen met een registratie, maar die had u niet omdat u geen domicilie zou hebben (CGVS 27/5/2010 p.7 en CGVS 14/07/2010 p.10). Uw echtgenote echter verklaarde dat jullie zich niet wilden laten registreren omdat jullie jullie verblijf in Zemun maar als tijdelijk beschouwden. Andere Roma uit Kosovo hadden zich namelijk wel kunnen laten registreren in Servië (CGVS I. M. (...) p.3 en p.10).

Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt niet terug te kunnen keren naar Kosovo. Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Pristina wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in

Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze opgevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft - u haalde aan nog steeds gezocht te worden door uw Albanese bureaus die op de hoogte zijn van uw gedwongen arbeid voor de Servische veiligheidsdiensten in de laatste dagen van het conflict in 1999 - hebt u niet aannemelijk gemaakt dat deze vrees actueel nog relevant is. De feiten waarop u zich baseert dateren van 1999 en hebben een erg lokaal karakter. U verklaarde gezocht te worden door uw Albanese bureaus (CGVS 27/05/2010 p.13 & p.20). In het licht van bovenstaande vaststellingen m.b.t. de actuele veiligheidssituatie in Kosovo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vrees het lokale niveau zou overschrijden. Bovendien maakte u niet aannemelijk dat anno 2010 deze vrees nog actueel is. U zou in 2001 één nacht zijn teruggekeerd naar Kosovo, maar door uw oom zijn gewaarschuwd dat men u nog steeds zocht (CGVS 27/05/2010 p.12-13). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het hier louter een blote bewering betreft die u met geen enkel objectief element staft. Daarenboven maakte u alles behalve aannemelijk dat deze Albanese bureaus u toen zouden zijn komen zoeken in Plementin: u verklaarde met name niet te weten hoe ze u hadden gevonden bij uw oom in Plementin (CGVS 27/05/2010 p.13). Tot slot blijkt uit bovenstaande analyse dat de veiligheidssituatie in Kosovo anno 2010 drastisch is veranderd en dat u op de nodige bescherming kan rekenen van de Kosovaarse autoriteiten, indien u die zou behoeven.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen m.b.t. de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming zowel in Servië als in Kosovo om te buigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte en ontheemdenkaart staven louter uw identiteit, uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, uw huwelijk en uw ontheemdenstatus in Servië, maar hieraan wordt op zich door mij niet getwijfeld. De ontheemdenkaart toont overigens ook niet aan of u tot uw komst naar België daadwerkelijk deze status had. De brief van de Counselor en Stresspreventiemedewerker van het opvangcentrum van Kapellen, waarin deze vaststelt dat u verslag deed over een mogelijk traumatiserend bestaan en waarin hij acculturatiestress diagnosticeert, is louter gebaseerd op uw verklaringen en is an sich geen bewijs voor de feiten die u in uw relaas hebt aangehaald. De DVD waarin u de levensomstandigheden in een Romanederezetting toelicht, bewijst hoegenaamd niet dat u op die plaats en in die omstandigheden leefde. Integendeel, de opnames maken een erg gekunstelde indruk. Hoe dan ook kan deze opname evenmin de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw vrees voor skinheads in Servië in een ander daglicht plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarbij hij benadrukt dat de bestreden beslissing een afdoende juridische en feitelijke grondslag dient te bevatten waarop deze is gesteund, en op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Verder stelt verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel opwerpt zonder ook maar op de minste wijze aan te tonen hoe verwerende partij onderhavig beginsel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS

20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe door de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2.1. Betreffende de schending van de zorgvuldigheidsplicht werpt verzoeker op dat geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel de voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

2.2.2.2. Uit voormeld betoog leidt de Raad af dat verzoeker duidt op de onmogelijkheid om de analyse van verwerende partij te betwisten voor het Commissariaat-generaal aangezien hij er pas kennis van heeft gekregen bij de kennisgeving van de bestreden beslissing en hem derhalve de mogelijkheid had dienen geboden te worden over deze analyse in het kader van een tegensprekelijk debat voorafgaandelijk gehoord te worden.

De Raad wijst er evenwel op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 maart 2010 ter invulling van de vragenlijst en tweemaal op het Commissariaat-generaal op 27 mei en 14 juli 2010 (administratief dossier, stukken 3, 8 en 15). Derhalve heeft verzoeker de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratieve dossier (stuk 19, landeninformatie) en verzoeker had gebruik makend van zijn inzage-recht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens de gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt ook maar één element van de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij uit de bestreden beslissing te weerleggen waardoor deze motivering integraal als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verwerende partij komt dan ook terecht op basis van de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, van de redelijke maatregelen genomen door de Servische autoriteiten waardoor men zich kan beroepen op de bescherming voorzien bij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van het binnenlands vestigingsalternatief in Servië en van de gewijzigde toestand van de RAE-gemeenschap in Kosovo tot het besluit dat aan verzoeker de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

2.2.6. Waar verzoeker opwerpt dat niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming merkt de Raad vooreerst op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst verzoeker er vervolgens op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, dat er redelijke maatregelen door de Servische autoriteiten werden genomen waardoor men zich kan beroepen op de bescherming voorzien bij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, dat een mogelijk binnenlands vestigingsalternatief in Servië zich aandient en dat de situatie van de RAE-gemeenschap in Kosovo drastisch is gewijzigd. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer met het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo en Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT